

Arrest

nr. 267 271 van 26 januari 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. GOOS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 oktober 2021 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. KELCHETRMANS *loco* advocaat A. GOOS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweert over de Soedanese nationaliteit te beschikken en geboren te zijn in Port Sudan. In 1997 verhuisde u van Port Sudan naar Omdurman bij Khartoem. U beëindigde uw middelbare school in Omdurman en u behaalde een bachelor chemie na vier jaar te studeren aan de Sudan University of Science and Technology. U studeerde af in 2007 waarna u een jaar nationale dienst deed en dan verder opgeleid werd bij verschillende bedrijven en laboratoria.

In 2011 behaalde u een 'high diploma' aan de Khartoem University. In 2007 hebt u gesolliciteerd voor een job bij de politie en in 2012 werd u aanvaard voor het Forensic Laboratory van de politiediensten. U werd samen met 50 anderen aangenomen en samen kregen jullie een jaar lang opleiding in forensische wetenschappen. Na een jaar werd u toebedeeld als eerste luitenant aan het departement Forensische Chemie, waar u in de subsectie Explosieven en Brandstichting de leiding nam. Na het jaar training gingen jullie naar de politieacademie om daar een jaar te studeren en training te krijgen. Na de training gingen jullie aan de slag in het Forensic Laboratory, waar u samples onderzocht van plaats delicten. Na vier jaar werd u gepromoveerd tot kapitein. In februari 2018 belde uw directeur, H.M.S.A. met de vraag of u valse rapporten wilde opmaken over explosies en branden om politieke activisten onrechtmatig te laten veroordelen in de rechtbank. U weigerde deel te nemen hier aan en vroeg hem om u gewoon uw werk te laten doen. De directeur antwoordde dat dit uw leven kon kosten. U werd uitgenodigd door het OPCW (Organisation for the Prohibition of Chemical Weapons) om in juni 2018 een meeting bij te wonen. Uw directeur weigerde echter uw deelname aan dit seminarie op 9 mei 2021, hij legde uit dat vanwege uw weigering om mee te werken aan de attesten, al uw activiteiten zouden geblokkeerd worden. U vroeg hem om vakantie te kunnen nemen om na te denken en uw hoofd op orde te brengen. De directeur stond dit toe omdat u hem beloofde na uw verlof mee te werken. Op basis van de uitnodiging voor OPCW hebt u een visum gekregen om te reizen naar Europa. U was bang om ontdekt en gedood te worden, daarom vloog u niet naar Egypte maar reisde u over land, waarna u dan verder reisde met het vliegtuig. Op 23 juni 2018 hebt u Soedan verlaten. U koos er voor om naar België te komen, uw ouders en broer en zus hebben ondertussen de Belgische nationaliteit. Op 7 juli 2018 werd uw ongewettigde afwezigheid van het werk vastgesteld en u werd hiervoor veroordeeld in Soedan door de politierechtbank. Op 26 juni 2018 kwam u aan in België en op 16 juli 2018 diende u een verzoek tot internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, een vakantie attest, een convocatie voor de politierechtbank, een uitnodiging voor een seminarie OPCW, een brief van uw directeur betreffende dit seminarie, geboortecertificaat van uw vrouw en kinderen, uw huwelijkscertificaat, een kopie van uw badge van de politie, een rapport van de rechtbank, kopies van de paspoorten van uw vrouw en kinderen, vliegtickets van uw vrouw en kinderen, een beslissing van het Hooggerechtshof, een kopie van het betreffende artikel van de politiewet, drie facebookfoto's en een kopie van een onderzoek naar een brand.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U vreest bij terugkeer te worden gedood door de Soedanese overheid vanwege uw weigering om forensische attesten te vervalsen met het oog op de veroordeling van de politieke activisten. Verder vreest u ook om opgesloten te worden in het kader van de straf die u ontving vanwege uw onwettige afwezigheid van de politiediensten.

Ten eerste slaagde u er niet in om aannemelijk te maken dat de directeur, H.M.S.A., effectief aan u vroeg om attesten te vervalsen met het oog op het veroordelen van politieke activisten. Bijgevolg maakte u ook niet aannemelijk dat uw leven in gevaar was vanwege het weigeren om deze attesten af te leveren. *U beweert dat de directeur u twee keer belde, een eerste keer in februari en een tweede keer in maart om een rapport te vragen vanwege 'mensen'. Gevraagd welke mensen deze rapporten nodig hadden, kon u dat echter niet verklaren, enkel dat u zeker bent dat ze gevaarlijk zijn (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 17). Aangezien deze mensen een bedreiging voor uw leven vormden, is het wel van belang dat u ook kan duiden wie die mensen zijn.*

Verder kon u ook niet vertellen tegen welke activisten u die rapporten dan zou moeten opstellen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p.17) U beweert dat deze rapporten van belang waren voor directeur H.M.S.A. om demonstranten te arresteren en te vervolgen. Gevraagd waarom die rapporten zo van belang waren in februari 2018, toen hij het u een eerste keer vroeg, gaf u aan dat de overheid niet stabiel was en dat de activisten die situatie misschien tegen het regime zouden gebruiken. Het is echter een omslachtige manier van werken van het regime om komaf te maken met deze activisten, en dan al zeker tijdens een instabiele situatie in het land waarbij snel handelen van belang is. U werd gevraagd waarom deze attesten zo belangrijk waren in de vervolging van de activisten, en u antwoordde dat zonder een dergelijk rapport, er geen bewijzen waren (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 20). Echter, in de context van het toenmalige regime van president al-Bashir en diens reactie op oppositie en demonstraties, is het weinig aannemelijk dat de rapporten van een bepaalde forensische wetenschapper van dergelijk belang waren in de vervolging van opposenten. Daarenboven, aangezien het regime dan toch zo ver zou gaan om u te bedreigen met de dood, is het opmerkelijk dat ze dan niet gewoon rechtstreeks de opposenten bedreigden (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 20). U werd deze vraag voorgelegd, en u antwoordde dat ze u niet op die manier zagen als een wetenschapper, maar dat ze ook iemand anders op je plaats kunnen zetten. Gevraagd waarom ze dan niemand anders op uw plaats zetten om die attesten te maken, zei u dan weer dat niemand anders dat zou kunnen doen in uw plaats (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 20). Behalve dus dat uw eigen belang in het vervolgen van de activisten zeer overschat lijkt, is het ook weinig aannemelijk het regime op dergelijke manier handelde in haar vervolging van activisten. Wat uw relaas verder nog weinig aannemelijk maakt, is dat de directeur enkel aan u, aan uw afdeling vroeg, om valse attesten op te stellen. U beweert te denken dat hij dat niet aan andere secties vroeg omdat de meest gebruikte elementen op dat moment explosieven waren (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 18). Echter, als een overheid dan toch zo ver gaat om bewijzen te falsifiëren, waarom zouden ze zich dan nog aan de misdaadtrends in het land moeten houden. Verder wijst het CGVS op het feit dat u zelf uitlegde dat u nooit de linken legde tussen het verzamelde bewijsmateriaal, en de daders of de gebeurtenissen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 10). Uw job bestond er enkel in om de monsters te analyseren in uw labo voor de oorzaak van een explosie, de crime scene unit deed het effectieve onderzoek verder. Op die manier ondermijnde u uw eigen belang in dergelijke vervalste rapporten zelf, aangezien dan toch elk van uw rapporten naar de oorzaak van een explosie later door andere politiediensten nog kunnen gelinkt worden aan eender welke opposant die ze willen opsluiten. **U slaagde er niet in om aannemelijk te maken dat u van danig belang was voor het vervolgen van de opposenten van het regime dat u daarvoor met de dood zou worden bedreigd.**

Wat betreft het verloop van uw relaas zijn er ook een heel aantal zaken die niet aannemelijk zijn. Ten eerste was er toch een geruime tijd tussen de vraag van de directeur in februari en wanneer hij de uitnodiging van het OPCW weigerde op 9 mei, waarbij u zelf vond dat de situatie toch riskanter werd (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 17). U beweerde toch dat de situatie in februari 2018 in het land instabiel was en dat daarom de activisten op die manier moesten worden vervolgd. Het is dan zeer merkwaardig dat de directeur u dan toch nog zo lang gewoon verder uw werk liet doen zonder aandringen op deze documenten. Toen die uitnodiging geweigerd werd was de eerste keer dat u belemmerd werd in het werk, of dat u de gevolgen van uw weigering om mee te werken voelde. Dit ondermijnt toch de noodzaak van uw vervalste attesten in het vervolgen van de activisten. Ten tweede, nadat de directeur u enerzijds weigerde om deel te nemen aan de OPCW meeting, stond hij u wel nog toe om vakantiedagen op te nemen in juni, 4 maanden na zijn vraag om valse attesten op te maken (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 19). Gevraagd hoe het mogelijk was dat u nog verlof kon krijgen, legde u uit dat u tegen de directeur had gezegd dat u zou nadenken over zijn vraag en dat hij daarom instemde met uw vakantie (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 19). Het is volledig tegenstrijdig dat hij u in februari bedreigde voor deze rapporten, tijdens een instabiele situatie in het land, en dat hij u dan vervolgens in juni nog vakantie liet nemen zonder die rapporten te hebben ontvangen. U werd geconfronteerd met deze onwaarschijnlijkheid, en u zei dat hij u eigenlijk geen deadline had gegeven voor de rapporten en dat ze u op dat moment nog probeerden te overtuigen om valse rapporten te maken (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 19). Echter, dit ondermijnt nog steeds de nood aan deze rapporten om activisten te vervolgen, en de ernst van de bedreigingen die u ontving hieraan gekoppeld. U herhaalde enkel dat het niet uw directeur was die u bedreigde met de dood, maar die mensen die hem de opdracht gaven, zonder uit te leggen wie die mensen zijn (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 19).

Vervolgens hebt u ook zelf geen stappen gezet om uw situatie met uw directeur te verbeteren, wat ook een tegenindicator is van de door u beweerde ernst van de bedreigingen. Gevraagd naar wat u deed om het op te lossen, antwoordde u dat de situatie zo zou blijven tot u de rapporten zou opmaken.

*U werd nogmaals gevraagd naar de stappen die u zelf zette in de richting van een oplossing, u werd gevraagd of u naar de directeur ging van het Chemie departement, maar u beweert dat die ook geen oplossing zou kunnen bieden (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 19). U blijft volhouden dat er geen enkele mogelijke oplossing zou kunnen zijn en dat niemand u kon helpen, maar deze verklaringen zijn allemaal hypothetisch aangezien u niets geprobeerd hebt om de situatie uit te klaren. Van iemand die in dergelijke penibele situatie beweert te zitten, kan er wel een meer proactieve houding verwacht worden naar een effectieve oplossing van diens problemen. **Het feit dat u op dergelijke, passieve, manier reageerde tast de geloofwaardigheid van de ernst van uw beweerde situatie danig aan.***

Wat betreft de feiten die u hebt beweerd meegemaakt te hebben, zijn deze ook bezwaarlijk te categoriseren als daden van vervolging. Ten gevolge van uw weigering om mee te werken aan de vervalsing van documenten werd u niet toegestaan om naar een congres te reizen. Verder hebt u geen andere gevolgen gekend alvorens u het land verliet. Deze weigering om u te laten deelnemen aan een congres wordt an sich niet gezien als een gegronde vrees tot vervolging zoals gedefinieerd in de Conventie van Genève.

Verder merkt het CGVS op dat u persoonlijk beweert gezocht te worden, dat u een reisban hebt, maar dat uw vrouw wel nog na uw vertrek een paspoort kon gaan halen, en dat ze samen met uw kinderen wel nog is gereisd vanaf Khartoem luchthaven in april 2021 (zie documenten die door u werden neergelegd). Het feit dat uw vrouw en kinderen op dergelijke manier zich nog konden verhouden met de Soedanese overheidsdiensten, dat u beweert dat uw reisban op hen geen effect had (notities persoonlijk onderhoud CGVS p.17) ondanks het feit dat u toch ook beweerde dat uw vrouw ondervraagd werd, ondermijnt ook uw bewering dat u nog steeds gezocht wordt door de politiediensten. U beweerde immers dat uw vrouw steeds lastiggevallen werd voor ondervraging, en dat ze vertrok omdat ze hier genoeg van had (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 20). Het is tegenstrijdig dat ze uw vrouw dan blijven lastigvallen om te vragen waar u bent, maar dat ze ook zonder problemen kan reizen en het land verlaten. Daarenboven hebt u ook het land kunnen verlaten nadat eigenlijk uw baas al had geweigerd. U beweert dat u via de landsgrenzen naar Egypte reisde omdat u op de luchthaven vreesde ondervraagd te worden omdat u reisde zonder toestemming van de directeur (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 20). Echter, het CGVS merkt op dat u ook aan de landsgrens tussen Soedan en Egypte werd gecontroleerd door Soedanese douane, zoals te zien aan de stempel in uw paspoort op 23 juni 2018. Indien u al gezocht zou zijn door de veiligheidsdiensten op dat moment, dan had u zeker niet op dat moment nog op die manier de grens kunnen oversteken.

Tot slot wijst het CGVS op het feit dat u zelf vrijwillig, niet in het kader van de dienstplicht, in 2012 (na sollicitatie in 2007) aan de slag ging bij de politiediensten en daar verder ook een carrière in opbouwde. *U was bij uw aanwerving op de hoogte van de mogelijkheden om ontslag te nemen van de politiediensten en wat de eventuele gevolgen konden zijn van een ongewettigde afwezigheid. Daar u zelf vrijwillig tekende voor dit contract, en dus op de hoogte moest zijn van de eventuele gevolgen van de verbreking van dit contract, leidt er toe dat dit an sich geen gegronde vrees voor vervolging is, of een risico op het lijden van ernstige schade. Daar er nu een vonnis van de rechtbank is vanwege uw onrechtmatige afwezigheid van de politiediensten (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 20), is op zich nog geen bewijs voor een gegronde vrees voor vervolging. Dit is immers een uitvoering van de regels waarmee u zelf instemde bij het toetreden tot de politiediensten. Het "UN Handbook on procedures and criteria for determining refugee status" stelt uitdrukkelijk dat desertie in se niet beschouwd kan worden als vervolging in de zin van de Conventie van Genève : "...Moreover, whether military service is compulsory or not, desertion is invariably considered a criminal offence. The Penalties may vary from country to country, and are not normally regarded as persecution. ...A person is clearly not a refugee if his only reason for desertion or draft evasion is his dislike of military service or fear of combat. ...". U hebt bovendien uw functie in de politiediensten verlaten vanwege een dispuut met uw oversten dat verder als ongeloofwaardig wordt bevonden, waardoor er bezwaarlijk kan gezegd worden dat u morele bezwaren had bij uw tewerkstelling. In dit geval wordt uw desertie, en de daar aan geboden gevolgen, niet beschouwd als vervolging in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.*

Wat betreft de documenten die u neerlegde, vormen deze verder geen bewijs voor de door u beweerde vervolging door de mensen binnen de overheid en uw directeur. De facebookfoto's en de politiebadge vormen een bewijs voor het feit dat u tewerkgesteld werd in het forensisch labo, hetgeen niet betwist wordt. Ook uw identiteitsdocumenten, waaronder dus uw paspoort en de geboorteattesten, dragen verder niet bij tot het bewijzen van de door u beweerde vervolging.

De gerechtelijke documenten, dus de documenten van de convocaties, en de uitspraken van de verschillende rechtbanken en de politiewet, hebben enkel betrekking op de vervolging en straf ten gevolge van uw ongewettigde afwezigheid van de politiediensten. Zoals al geargumenteed werd, wordt deserte in u niet beschouwd als vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Daarenboven legde u ook weinig aannemelijke verklaringen af over hoe u de uitspraak van de rechtbank bekomen hebt. De uitspraak dateerde van nadat u in België aankwam, en is volgens u enkel toegankelijk voor u en uw advocaat (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 14). Aangezien uw collega u deze documenten bezorgde, kan er wel van u verwacht worden dat u kan uitleggen hoe hij hieraan is kunnen komen. U kan echter enkel maar gokken dat hij zijn contacten bij zijn collega's gebruikte maar verder vroeg u hem niet hoe hij hieraan is kunnen komen. Het feit dat u zo weinig informatie kan geven over het verkrijgen van deze documenten ondermijnt ook de bewijskracht hiervan. De documenten die u neerlegde zijn kopieën van rechtsdocumenten, waarbij de echtheid ervan niet kan nagegaan worden. Wat betreft de inhoud van de door u neergelegde vonnissen, vermelden deze een overtreding van artikel 63 van de politiewet, waarin de strafmaat wordt bepaald voor deserte.

Het betreft dit artikel: Iedere agent die meer dan 30 dagen afwezig is of die niets laat weten na zijn verlof zonder geldige reden wordt beschouwd als deserteur. Hij wordt gestraft met een gevangenisstraf van maximum één jaar of een geldboete of beide straffen samen. Hij mag ook gestraft worden door ontslagen uit de dienst. (vertaald uit de politiewet). De vonnissen die u neerlegt bestraffen u met een straf van zes maanden en een boete van 3000 pond, wat lager is dan de maximumstraf. Het is dus ook zeker niet zo dat u een zwaardere straf kreeg vanwege uw beweerde ongehoorzaamheid aan uw leidinggevende.

Op basis van de door u afgelegde verklaringen en neergelegde documenten, beoordeelt het CGVS het als niet geloofwaardig dat u effectief Soedan verlaten hebt vanwege een gegronde vrees tot vervolging vanwege de Soedanese overheid, met name vanwege de directeur van uw dienst en diens opdrachtgevers.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingen werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 2 juni 2021. Op 7 juni 2021 ontving het CGVS uw opmerkingen op deze notities, en daar deze uitsluitend betrekking hadden op schrijfwijzen en de verschillende technische wetenschappelijke procedures, werd er rekening mee gehouden in de opmaak van de beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. Verzoeker voert in het verzoekschrift als eerste middel het volgende aan:

"Schending van artikel 48/3, 48/6, § 1 en § 5 Vreemdelingenwet en van het artikel 1.A.2 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951; schending art. 4.1 Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming; schending van de materiële motiveringsverplichting zoals bedoeld in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, Schending van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van het materiële motiveringsbeginsel, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel; Schending van art. 17 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen; Schending artikel 10 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking)."

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting aangaande de volgens hem relevante bepalingen en principes.

Vervolgens overloopt en weerlegt verzoeker de in de bestreden beslissing aangehaalde argumenten als volgt:

“1.

In eerste instantie stelt het CGVS dat verzoeker er niet in is geslaagd om aannemelijk te maken dat zijn directeur hem vroeg om rapporten te vervalsen met het oog op het veroordelen van politieke activisten. Verzoeker zou niet weten voor wie hij de rapporten diende te vervalsen, noch welke activisten in de rapporten werden geïdendeerd.

Verzoeker werd benaderd door de algemene directeur van het forensisch onderzoekslaboratorium, de heer H.M.S.A.. Deze gaf hem de opdracht de rapporten te vervalsen. De vraag kwam van hogerop, van bepaalde overheidsfunctionarissen, maar verzoeker weet niet van wie precies (PO, p.20). Dit werd hem nooit meegedeeld.

Het CGVS trekt niet in twijfel dat H.M.S.A. de algemene directeur is van het forensisch onderzoekslaboratorium, noch dat verzoeker onder hem werkte. Het is perfect aannemelijk dat verzoeker door deze persoon werd benaderd zonder dat hem precies werd meegedeeld wie exact de opdracht tot vervalsing gaf.

Verzoeker stelde dat hij de rapporten diende op te maken voor bepaalde activisten. Concreet ging het over mensen waarvan vermoed werd dat zij over explosieven en brandbare stoffen beschikten. Van hen werd gevreesd dat zij zich tegen de overheid zouden keren.

De vervalste rapporten konden een basis vormen om hen te arresteren en te vervolgen. In die zin kon verzoeker ook worden opgeroepen om te getuigen voor de rechterbank.

Verzoeker gaf tijdens zijn persoonlijk onderhoud duidelijk aan dat hij op het moment van het opmaken van de rapporten niet weet tegen wie deze gericht zijn of aan welke situaties ze zijn gelinkt. Hij diende zich enkel te focussen op het bewijsmateriaal, de gecodeerde monsters, zonder dat hij wist wie betrokken was in het dossier (p. 10).

Bovendien is hij nooit overgegaan tot vervalsing en heeft hij nooit tegen iemand van de activisten moeten getuigen.

Het is dan ook niet onlogisch dat hij bij de vervalsing niet precies wist voor wie hij de rapporten diende te vervalsen.

Later in de beslissing bevestigt het CGVS dit zelf door te stellen: “Uw job bestond er enkel in om de monsters te analyseren in uw labo voor de oorzaak van een explosie, de crime scene unit deed het effectieve onderzoek verder. Op die manier ondermijnde u uw eigen belang in dergelijke vervalste rapporten zelf aangezien dan toch elk van uw rapporten naar de oorzaak van een explosie later door andere politiediensten nog kunnen gelinkt worden aan eender welke opposant die ze willen opsluiten. ” (p. 2 bestreden beslissing)

Het klopt dus wel degelijk dat verzoeker niet exact wist voor welke opposanten de rapporten bedoeld waren.

Het CGVS acht het weinig aannemelijk dat de directeur enkel aan verzoeker en zijn afdeling vroeg om valse attesten op te stellen en stelt dat verzoeker zijn eigen belang ondermijnt door te stellen dat hij niet weet voor wie de rapporten werden opgemaakt.

Deze redenering kan niet worden gevolgd.

Verzoeker was op dat moment namelijk de enige die gemachtigd was de rapporten te ondertekenen en erover te getuigen in de rechtbank (PO, p. 18, 20). De overheid vreesde op dat moment dat de oppositie in het bezit was van explosieven. Voor haar was een forensisch rapport de enige manier om hen te doen veroordelen door de rechtbank.

In tegenstelling tot wat het CGVS stelt, was er geen sprake van een misdaadtrend van explosies. Dit was echter wel hetgeen gevreesd werd door het regime. Verzoeker verklaarde dit ook zo tijdens zijn persoonlijk onderhoud (p. 18).

Het CGVS laat na een degelijk onderzoek te voeren naar wat verzoeker verklaard heeft en stelt hierover louter dat dit een omslachtige manier van werken van het regime is om komaf te maken met deze activisten.

Verwerende partij stelt dat het weinig aannemelijk is. in de context van het toenmalige regime van president Al-Bashir en diens reactie op oppositie en demonstraties, dat rapporten van een bepaalde forensische wetenschapper van dergelijk belang waren.

Verwerende partij stelt dit zonder meer en zonder enige verwijzing naar objectieve bronnen over de vervolging van opposanten.

De beslissing wordt niet gesteund op objectieve landeninformatie.

Bovendien laat verwerende partij ruimte voor twijfel door formuleringen als “omslachtige manier”, “weinig aannemelijk”,...

Volgens de bovenvermelde UNHRC richtlijn dient er in dubio aan de verzoeker het voordeel van de twijfel gegeven te worden.

Verzoeker schetst een samenhangend en aannemelijk verhaal dat niet in tegenspraak is met algemene bekende feiten, minstens wordt dit door verwerende partij niet ernstig weerlegt.

Verzoeker voegt bij zijn verzoek tot internationale bescherming overigens verschillende stukken waaruit de waarachtigheid van zijn verhaal kan worden afgeleid.

Hij maakt wel degelijk aannemelijk dat hij een slachtoffer is van het corrupte regime van Al-Bashir.

Het CGVS laat na haar beslissing afdoende te motiveren.

Het CGVS kan haar motivering niet steunen op gegevens die niet afdoende worden aangetoond. De bestreden beslissing werd op gebrekkige wijze gemotiveerd.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). De aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. In casu is dit niet het geval.

Het CGVS heeft steeds geoordeeld in het nadeel van verzoeker, terwijl uit bovenstaande duidelijk is dat er ruimte voor twijfel bestaat. Er spelen zeker ook elementen in het voordeel van verzoeker.

Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen van een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende (OPDEBEEK, I. en COOLSAET, A., Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure. Brugge, 1999, nr. 189).

De materiële motivering is geschonden.

2.

Verder stelt het CG VS dat wat betreft het verloop van het relaas van verzoeker er een aantal zaken niet aannemelijk zijn.

Verzoeker gaf aan tweemaal telefonisch benaderd te zijn geweest over het vervalsen van rapporten. Eenmaal in februari en eenmaal in maart.

In mei wordt het hem verboden deel te nemen aan een OPCW meeting in Nederland omwille van zijn weigerachtige houding.

Het CGVS vindt het vreemd dat verzoeker gedurende de maanden februari-mei gewoon is kunnen blijven verder werken en dat het hem in juni wordt toegelaten vakantie te nemen.

Verzoeker verklaarde echter duidelijk dat hij onmisbaar was op de afdeling en dat hij enkel werd toegelaten vakantie te nemen omdat hij aangaf in deze periode na te denken om toch deel te nemen aan de gevraagde vervalsing (PO, p. 19).

Verzoeker herhaalt dat hij de enige was die opgeleid was om de rapporten te ondertekenen en te getuigen voor de rechtbank.

Op dat moment was er niemand om zijn functie over te nemen en was hij dus nodig om de afdeling te kunnen laten functioneren.

Zijn vakantie werd enkel toegelaten omdat hij aangaf toch mee te werken aan de vervalsing.

Tijdens zijn vakantie bereidde hij echter zijn vertrek uit Soedan voor.

De motivering van het CGVS gaat ook op dit punt niet op.

3.

Verwerende partij verwijt verzoeker een passieve houding.

Verzoeker werkte bij de politie, deel van de staat en werd benaderd door zijn overste en door staatsactoren.

Hij zat gevangen in een web van corrupte ambtenaren waarbij hij niemand kon vertrouwen en vreesde voor zijn leven.

Hij kon met niemand praten en kon onmogelijk een klacht indienen bij de politie daar hij zelf voor de politie werkte en hij door zijn eigen overste werd gevraagd de vervalsing te plegen.

Deze verklaring van verzoeker kan misschien hypothetisch zijn, maar bevestigt des te meer de oprechtheid van de angst waarmee verzoeker te maken had.

Verzoeker is een zeer hoogopgeleide verstandige man. Als hij de kans had gehad enige actie te ondernemen, had hij dit gedaan.

Verzoeker kon onmogelijk bescherming van de staat inroepen daar hij net bedreigd werd door de staat.

4.

Verder stelt het CGVS dat het in casu niet gaat om daden van vervolging. Het CGVS wijst hier op de weigering verzoeker te laten deelnemen aan het congres in Nederland.

Verzoeker heeft zelf nooit opgeworpen dat de weigering om hem te laten deelnemen aan een congres een daad van vervolging is.

De redenering die hier door het CGVS wordt gemaakt, raakt kant noch wal.

Verzoeker heeft duidelijk aangegeven dat hij voor zijn leven vreest. Dit omwille van de bedreigingen die werden geuit door het regime, alsook door het feit dat er hem een gevangenisstraf boven het hoofd hangt en hij vreest onmiddellijk opgepakt te worden en dan gefolterd of gedood te worden.

Het leven van verzoeker werd reeds bedreigd. Ook zijn vrouw werd na zijn vertrek verschillende keren lastig gevallen door de politie. Hierover werden tijdens het persoonlijk onderhoud nagenoeg geen vragen gesteld.

Verzoeker werd indirect bedreigd door het regime van Al-Bashir.

Hij gaf duidelijk aan dat de voormalige regering in Soedan de facto nog steeds de macht heeft.

Verzoeker verklaarde ook dat de algemeen directeur nog steeds de leiding heeft over de gehele forensische eenheid (PO, p.20).

Dat het regime van Al-Bashir niet meer officieel actief is in Soedan, neemt niet weg dat er nog altijd vervolging bestaat ten aanzien van voormalige opposanten, of van mensen die ermee in verband worden gebracht.

Verzoeker vreest meteen te worden gearresteerd als hij land binnenkomt.

Het CG VS trekt niet in twijfel dat verzoeker veroordeeld werd tot een gevangenisstraf.

Verzoeker heeft een bewijs van deze veroordeling neergelegd.

Verzoeker vreest dat hij onmiddellijk zal worden opgepakt en worden opgesloten in de gevangenis.

Hij vreest voor zijn leven. Hij vreest gefolterd en mishandeld te worden. Hij vreest te worden gedood.

Verzoeker verklaarde zo duidelijk tijdens het persoonlijk onderhoud (p. 16, 22).

Verzoeker vreest met andere woorden een schending van zijn rechten vervat in artikel 3 EVRM, rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is.

Het CGVS gaat hieraan compleet voorbij en laat na enig onderzoek te voeren naar de politieke situatie in Soedan, noch naar mensenrechtenschendingen, foltering en mishandeling in de gevangenissen aldaar.

Nochtans is dit laatste een zeer gekend probleem in Soedan.

Dit wordt bevestigd in een recent bericht van de World Organisation Against Torture (OMCT): [...]

Dat verzoeker dus wel degelijk daden van vervolging vreest zoals bepaald in artikel 48/3, §2 van de Vreemdelingenwet.

Zelfs een minimaal risico op vervolging volstaat.

Verzoeker weigerde deel te nemen aan de daden van corruptie omwille van zijn politieke overtuiging.

Verzoeker kan zo gezien worden als een politieke opponent. Het doet niet ter zake of verzoeker in werkelijkheid deze kenmerken vertoont, de perceptie is doorslaggevend (artikel 48/3, §5 Vreemdelingenwet).

Het is duidelijk dat de houding van verzoeker verband houdt met de vervolgende actoren en hun beleid.

Verzoeker werkte bij de politie, deel van de staat en werd benaderd door staatsactoren. Hij kon onmogelijk bescherming van de staat inroepen.

5.

Het CGVS hecht geen geloof aan het feit dat verzoeker nog steeds gezocht wordt in Soedan.

Zonder redelijk onderzoek of enige verwijzing naar een objectieve bron of landeninformatie stelt het CGVS dat het ongeloofwaardig is dat de vrouw van verzoeker samen met de kinderen nog reisdocumenten heeft kunnen bekomen en het land is kunnen ontvluchten.

Dit is een blote bewering die door niets gestaafd wordt.

Verzoeker had problemen met de overheid en hij werd veroordeeld. Tegenover zijn vrouw of kinderen liep er geen aanklacht. Zij werden enkel benaderd door de politie met de vraag waar verzoeker zich bevond.

Het is dan ook perfect mogelijk dat zij wel nog reisdocumenten konden bekomen en konden reizen, minstens wordt door het CGVS geen informatie aangebracht die wijst op het tegendeel.

Het CGVS begrijpt niet dat verzoeker de landsgrens met Egypte is kunnen oversteken terwijl hij gezocht werd door de veiligheidsdiensten.

Verzoeker verklaarde al dat hij geen toestemming nodig had van zijn directeur om naar Egypte te reizen. Hij reisde over land. Hij had deze toestemming wel nodig om vanaf de luchthaven in Khartoem te reizen. Daarenboven is het niet zo vreemd dat verzoeker de landsgrens tussen Soedan en Egypte is kunnen oversteken na een controle door de Soedanese veiligheidsdiensten.

Khartoem en de grens van Egypte liggen op zo een 1000 kilometer van elkaar. In een land waar de regering niet functioneert, kan het niet anders dan dat de communicatie tussen de verschillende veiligheidsdiensten niet goed verloopt. Het is dan ook zeer aannemelijk dat ook al werd verzoeker gezocht in Khartoem, de douane aan de grens met Egypte hier niet van op de hoogte was.

De motivering van het CGVS is ook op dit punt niet afdoende.

6.

Tot slot stelt het CGVS dat het feit dat verzoeker werd vervolgd omdat hij desertie pleegde an sich niet kan worden gezien als een gegronde vrees voor vervolging.

Verzoeker verwijst naar hetgeen gesteld onder punt 4 en ziet dat hier opnieuw voor herhaald.

Bovendien maakt verzoeker wel degelijk aannemelijk dat hij morele bezwaren had bij zijn tewerkstelling en dat hij om die redenen is gedeserteerd.

Verzoeker deserteerde omdat hij weigerde mee te werken aan het vervalsen van rapporten die zouden worden gebruikt om opposanten van het regime van Al-Bashir te laten veroordelen.

7.

Er moet bij de beoordeling van de asielaanvraag ook rekening worden gehouden met de toestand in Soedan en dit in relatie tot de specifieke kenmerken in de persoon van verzoeker.

Dit gebeurt op geen enkele manier in de bestreden beslissing.

Zo gebeurde er geen individueel onderzoek naar het risico bij terugkeer.

Bij de beoordeling van het risico bij terugkeer of verwijdering naar Soedan is nochtans uiterste omzichtigheid geboden gelet op de problematische situatie met betrekking tot respect voor de mensenrechten in Soedan en de rol van de veiligheidsdiensten.

Verzoeker meent dat hij een risicoprofiel heeft. Door niet deel te nemen aan de gevraagde vervalsing heeft hij het regime onrechtstreeks bekritiseerd.

Verzoeker meent dat hij als opposant kan worden gezien, daar hij weigerde vervalsingen te plegen voor het regime van Al-Bashir.

Verzoeker wordt tevens bestempeld als deserteur. Hij werd hiervoor reeds veroordeeld tot een gevangenisstraf.

Dit gegeven wordt door het CGVS niet betwist.

Verzoeker meent dan ook dat hij een profiel heeft met een groter risico op ernstige schade bij terugkeer naar Soedan (zie COI Focus "Soedan: Risico bij terugkeer van 6 februari 2018, beschikbaar op [url] of [url]).

Verzoeker beroept zich op het risico op schending van artikel 3 EVRM in geval van terugkeer.

Dit risico werd voor verzoeker niet onderzocht.

8.

Verzoeker stelt algemeen dat er geen objectief onderzoek werd gevoerd.

De bestreden beslissing werd door geen enkele (internationale) bron gestaafd. Dit blijkt ook uit het administratief dossier.

Verzoeker wijst op de richtlijn van het Europees Parlement en de Raad betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (verder *Procedurerichtlijn*).

In artikel 10 worden de vereisten voor de behandeling van verzoeken bepaald.

Artikel 10, lid 3 b) van de *Procedurerichtlijn* bepaalt: [...]

Ook artikel 48/6, §5 Vreemdelingenwet stelt duidelijk dat het verzoek om internationale bescherming objectief dient beoordeeld te worden en dat rekening dient gehouden te worden met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen.

Verzoeker stelt zich vragen bij de objectiviteit en evenwichtigheid van het gevoerde onderzoek en stelt dat er geen correcte en kwalitatieve beoordeling heeft plaatsgevonden.

Er moeten verschillende bronnen worden geraadpleegd. In casu wordt er geen enkele bron geraadpleegd.

Het gebruik van landeninformatie is nochtans cruciaal bij het beoordelen van het verzoek om internationale bescherming. Zo niet kan een onderzoek naar een verzoek om internationale bescherming onmogelijk als individueel, objectief en onpartijdig worden beschouwd.

De gehanteerde bronnen moeten transparant zijn. Ze moeten kenbaar zijn voor verzoeker. Dit ligt vevat in de Common EU Guidelines (p. 12), die stellen dat informatiebronnen traceerbaar en betrouwbaar dienen te zijn. De door de beslisser gebruikte bronnen moeten kenbaar zijn voor verzoeker, al was het maar om de juistheid van die bronnen te kunnen vaststellen en deze desgewenst aan te vechten.

In casu is er in de bestreden beslissing geen enkele referentie naar gebruikte bronnen. Als er al bronnen werden gebruikt, quod non, is het voor verzoeker onmogelijk om de juistheid ervan te controleren. Voor wat deze bronnen stellen, kan de betrouwbaarheid van de informatie niet worden nagegaan.

De bestreden beslissing steunt derhalve niet op een deugdelijke feitenvinding. Noch de bestreden beslissing noch het administratief dossier laten toe nader te begrijpen hoe het CG VS kan besluiten dat verzoeker niet aanmerking komt voor internationale bescherming.

Het CGVS kan haar motivering niet steunen op gegevens die niet afdoende worden aangetoond. De bestreden beslissing werd op gebrekkige wijze gemotiveerd.

De materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Dit wijst niet enkel op een schending van de motiveringsplicht maar ook op het uitermate onzorgvuldig handelen van verwerende partij. Zorgvuldig handelen, impliceert dat de bevoegde overheid de nodige kennis verwerft over alle relevante (feitelijke) gegevens, d.w.z. alle gegevens die de beslissing kunnen beïnvloeden. Deze feiten moeten zorgvuldig worden vastgesteld en gewaardeerd. Verwerende partij heeft geen inspanning geleverd om de nodige kennis te verwerven over de feitelijke gegevens die relevant zijn in deze zaak. Door dergelijke beslissing te nemen schendt het CGVS de zorgvuldigheidsplicht."

In een tweede middel voert verzoeker het volgende aan:

"Schending van artikel 48/4 Vreemdelingenwet. Schending van de materiële motiveringsplicht zoals bepaald in artikel 62 Vreemdelingenwet. Schending van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het beginsel luidens welk elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite juiste en in rechte pertinente motieven, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Schending van artikel 3 EVRM. Schending artikel 10 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking)."

Hij ontwikkelt dit middel als volgt:

"Verzoeker stelt in hoofddorde vluchteling te zijn (zie supra).

In bijkomende orde, stelt verzoeker dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd omtrent de weigering van de subsidiaire bescherming.

Uit de beslissing blijkt niet dat er enig onderzoek is gebeurd naar de geloofwaardigheid van de aanvraag tot subsidiaire bescherming.

De beslissing bevat geen enkele referentie naar de toestand in Soedan en geen enkel onderzoek naar de noodzaak op subsidiaire bescherming.

Er wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de specifieke gegevens eigen aan de persoon van verzoeker.

Evenmin werd rekening gehouden met de actuele toestand in het land van herkomst.

Verzoeker verwijst hier opnieuw naar hetgeen gesteld in het eerste middel onder punt 8. Er is geen sprake van een individueel, objectief en onpartijdig onderzoek gesteund op nauwkeurige en actuele informatie.

De subsidiaire bescherming diende specifiek onderzocht te worden. Dit gebeurde niet.

De beslissing stelt louter: "Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

De subsidiaire bescherming kan niet zonder ernstige motivering afgewezen worden.

De motiveringsplicht werd geschonden. Alsook de zorgvuldigheidsplicht.

De bestreden beslissing schendt artikel 48/4 Vreemdelingenwet.

De weigeringsbeslissing sluit een potentiële schending van artikel 3 EVRM niet uit wat een schending van het artikel zelf inhoudt."

2.2. Bij aanvullende nota van 17 januari 2022 voegt verweerder de nota van 14 januari 2022 inzake "De stand van zaken in Soedan na de coup van 25 oktober 2021".

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan. De uitvoerige opsomming van wetsebepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. Verzoeker verklaart niet te kunnen terugkeren naar Soedan uit vrees voor problemen met de Soedanese overheid vanwege zijn weigering om forensische attesten te vervalsen, die de overheid wilde gebruiken om politieke activisten te kunnen veroordelen.

Er kan echter geen geloof worden gehecht aan verzoekers asielrelaas, gelet op de volgende vaststellingen:

- Verzoekers relaas is doorspekt met onwetendheden. Zo wist verzoeker niet wie de rapporten nodig had (notities, p. 17) of tegen wie de rapporten moesten worden opgesteld (notities, p. 17). Er kan ook niet worden ingezien waarom de opposanten niet rechtstreeks bedreigd konden worden door het toenmalige regime en dat verzoekers forensische rapporten noodzakelijk waren om bewijzen te

hebben teneinde de opposanten te vervolgen. Evenmin kan verzoeker een plausibele uitleg geven voor het feit dat de director enkel aan verzoekers afdeling - en binnen die afdeling dan nog enkel aan verzoeker (notities, p. 20) - vroeg om rapporten te vervalsen (notities, p. 18). De stelling in het verzoekschrift dat de overheid “vreesde” dat de oppositie in het bezit was van explosieven en dat verzoeker de enige binnen zijn afdeling ‘brand en explosieven’ was die gemachtigd was om de rapporten te ondertekenen en erover te getuigen in de rechtbank, kan niet uitleggen waarom niemand anders in een andere afdeling benaderd werd, nadat verzoeker weigerde mee te werken, aangezien het toch ging om valse rapporten.

- Hoe dan ook blijkt uit verzoekers eigen verklaringen dat zijn job zich beperkte tot het analyseren van monsters van de explosie en dat hij in zijn verslagen niets schreef over de gebeurtenissen of daders (notities, p. 10). Het was de *crime scene unit* die het onderzoek naar het incident en de daders voerde (notities, p. 10). Aldus volgt uit verzoekers verklaringen dat niet hij maar wel de *crime scene unit* essentieel was om bewijsmateriaal te fabriceren tegen opposanten. In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoeker de enige was die gemachtigd was om de forensische rapporten te ondertekenen en hierover te getuigen in de rechtbank, maar dit doet geen afbreuk aan het feit dat - gelet op het voorgaande - elk van verzoekers rapporten (die toch geen namen van daders bevatten) door de *crime scene unit* gelinkt kon worden aan een geviseerde opposant en het bijgevolg niet noodzakelijk was dat verzoeker specifieke rapporten zou vervalsen.
- De door verzoeker geschetste gang van zaken is evenmin aannemelijk; *in casu* waar hij beweerde dat hij in februari 2018 benaderd werd omdat de situatie toen instabiel was en daarom activisten via valse forensische rapporten vervolgd moesten worden, hij dit weigerde maar alsnog tot 9 mei zonder problemen zijn werk kon blijven verderzetten (notities, p. 17). Op 9 mei zou de director verzoeker niet hebben toegestaan om deel te nemen aan een congres in Nederland en gaf hij plots aan dat hij al verzoekers activiteiten zou blokkeren omdat hij had geweigerd mee te werken aan de valse attesten, maar de director liet verzoeker vervolgens wel toe om vakantiedagen op te nemen (notities, p. 19). De stelling in het verzoekschrift dat de vakantie werd toegestaan omdat hij aangaf te zullen nadenken over de gevraagde vervalsing staat haaks op de verdere bewering in het verzoekschrift dat zijn verlof werd toegestaan omdat hij stelde toch mee te zullen werken aan de vervalsing.
- Verzoeker gaf toe dat hij geen stappen zette om de situatie met de director te verbeteren en dat hij nergens hulp of bescherming zocht: hij ondernam niets om met zijn director tot een oplossing te komen en hij ging niet naar de directeur van het overkoepelende departement chemie (notities, p. 19). Verzoeker blijft tijdens het persoonlijk onderhoud én in het verzoekschrift steken in de louter algemene en bovendien hypothetische bewering dat er geen enkele mogelijke oplossing was en dat niemand hem kon helpen tegen de opdracht om verslagen te vervalsen.
- Hoe dan ook blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij, nadat hij in februari 2018 weigerde mee te werken aan de vervalsing van forensische rapporten, geen enkel probleem had tot 9 mei 2018 wanneer zijn director hem niet meer toeliet om naar een congres te gaan. Vervolgens ging verzoeker in verlof en uiteindelijk vertrok hij uit Soedan op 23 juni 2018, zonder nog enig probleem te hebben gekend. Het door verzoeker genoemde eenmalig feit van weigering tot deelname aan een congres kan dan ook bezwaarlijk als een daad van vervolging worden beschouwd.
- Dat verzoeker niet werkelijk vervolgd werd door de Soedanese autoriteiten blijkt nog uit de vaststelling dat hij Soedan probleemloos via de landsgrens met Egypte verliet en dit terwijl hij hierbij gecontroleerd werd door de Soedanese douane (notities, p. 20). In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat Khartoum en de grens met Egypte 1000 kilometer van elkaar liggen en het in een land waar de regering niet functioneert niet anders kan dan dat de communicatie tussen de verschillende veiligheidsdiensten niet goed verloopt, waardoor de douane aan de grens met Egypte niet van op de hoogte was van het feit dat verzoeker vervolgd werd in Khartoum. Indien verzoeker volhoudt dat de veiligheidsdiensten elders in Soedan niet op de hoogte (kunnen) zijn van het feit dat hij gezocht wordt in Soedan, kan worden verwacht dat verzoeker zich in een ander deel van Soedan in veiligheid zou brengen in plaats van om internationale bescherming te verzoeken.
- Ten slotte wordt nog opgemerkt dat verzoekers echtgenote - die beweerdelijk herhaaldelijk lastiggevallen werd voor ondervraging over verzoekers locatie - na zijn vertrek nog een paspoort kon verkrijgen en samen met hun kinderen het land probleemloos kon verlaten via de luchthaven in

Khartoum (notities, p. 20). Dit ondermijnt eveneens de geloofwaardigheid van hun beweerde problemen.

6. Verzoeker vreest om opgesloten te worden in het kader van de straf die hij ontving vanwege zijn onwettige afwezigheid bij de politiediensten. Dienaangaande dient te worden opgemerkt dat verzoeker vrijwillig aan de slag ging bij de politiediensten, dat hij zelf het contract tekende en dat hij op de hoogte was van de gevolgen van een onwettige afwezigheid (notities, p. 11). Noch het vonnis van de rechtbank in het kader van deze onrechtmatige afwezigheid noch de opgelegde straf (die lager is dan de maximumstraf) houden een vervolging in. De stelling in het verzoekschrift, met name dat verzoeker morele bezwaren had bij zijn tewerkstelling gezien hij weigerde mee te werken aan het vervalsen van de forensische rapporten, is niet dienstig, daar geen geloof wordt gehecht aan het feit dat dit gevraagd werd van verzoeker.

7. In het verzoekschrift wordt verwezen naar de politieke situatie in Soedan en de mensenrechtenschendingen, foltering en mishandeling in de gevangenissen aldaar.

Het in het verzoekschrift aangehaalde citaat bespreekt evenwel foltering in gevangenissen teneinde gedetineerden de intimideren en bekentenissen te bekomen. Verzoeker brengt echter nergens aan dat de autoriteiten een bekentenis van hem zouden willen verkrijgen en dat hij zich dus in een dergelijke positie zal gaan bevinden.

Evenmin kan het verzoekschrift worden gevolgd waar gesteld wordt dat verzoeker, omwille van zijn weigering mee te werken aan de vervalsing van forensische rapporten, zou worden beschouwd als een politiek opposant en daardoor problemen zou kennen in de gevangenis. Er wordt immers geen geloof gehecht aan verzoekers verklaringen omtrent de vraag forensische rapporten te vervalsen. Uit het door verzoeker genoemde nieuwsartikel van 30 augustus 2021 van OMCT blijkt overigens dat Soedan recent het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing geratificeerd heeft, wat als een historische stap voorwaarts wordt beschouwd.

8. In het verzoekschrift wordt gesteld dat rekening moet worden gehouden met de toestand in Soedan, de problematische situatie met betrekking tot respect voor de mensenrechten in Soedan en de rol van de veiligheidsdiensten. Hij meent dat hij een risicoprofiel heeft, omdat hij als opposant gezien kan worden, daar hij weigerde vervalsingen te plegen voor het regime van Al-Bashir, en omdat hij als deserteur bestempeld wordt. Volgens het verzoekschrift heeft verzoeker een profiel met een groter risico op ernstige schade bij terugkeer naar Soedan, waarvoor hij verwijst naar de COI Focus "*Soedan: Risico bij terugkeer*" van 6 februari 2018. Verzoekers verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst volstaat echter niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke, gezien geen geloof wordt gehecht aan zijn verklaringen over de vraag om rapporten te vervalsen en gezien verzoekers straf voor zijn onrechtmatige afwezigheid bij de politiediensten geen vervolging inhoudt. De informatie in de aanvullende nota 17 januari 2022 van verweerder kan evenmin leiden tot een ander besluit.

9. De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die de voorstaande pertinente motieven kunnen verklaren of weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Op grond hiervan wordt terecht besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen voor het overige niet verder dan het vergoelijken van zijn onwetendheden, de stelling dat verweerder voor bepaalde argumenten niet verwijst naar objectieve bronnen, zonder evenwel zelf enige bronnen dienaangaande bij te brengen en het minimaliseren en simpelweg tegenspeken van de gevolgtrekkingen van verweerder aangaande de probleemloze legale uitreis van verzoeker en diens gezin. Dit kan bezwaarlijk een dienstig verweer worden geacht. Verzoeker slaagt er aldus niet in de hoger aangehaalde motieven te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

10. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure overige neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de

commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

11. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

Bijgevolg kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

12. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat de huidige politieke en veiligheidssituatie in Soedan betreft, blijkt uit de informatie die verweerder aanhaalt in zijn aanvullende nota van 17 januari 2022 ("*Stand van Zaken Soedan*" van 14 januari 2022) dat het type geweld waarvan sprake is na de militaire coup, namelijk het hardhandig neerslaan van protesten en demonstraties door de veiligheidsdiensten, niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

Verzoeker noemt in zijn verzoekschrift enkel "*de toestand in Soedan*", wat geen afbreuk kan doen aan voornoemde vaststellingen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

13. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

14. Vaste rechtspraak van de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 5 juni 2001, nr. X). Verzoeker laat na in zijn verzoekschrift *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze “art. 4.1 Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming” en “artikel 10 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking)” geschonden zouden zijn.

Kosten

15. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig januari tweeduizend tweeëntwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS